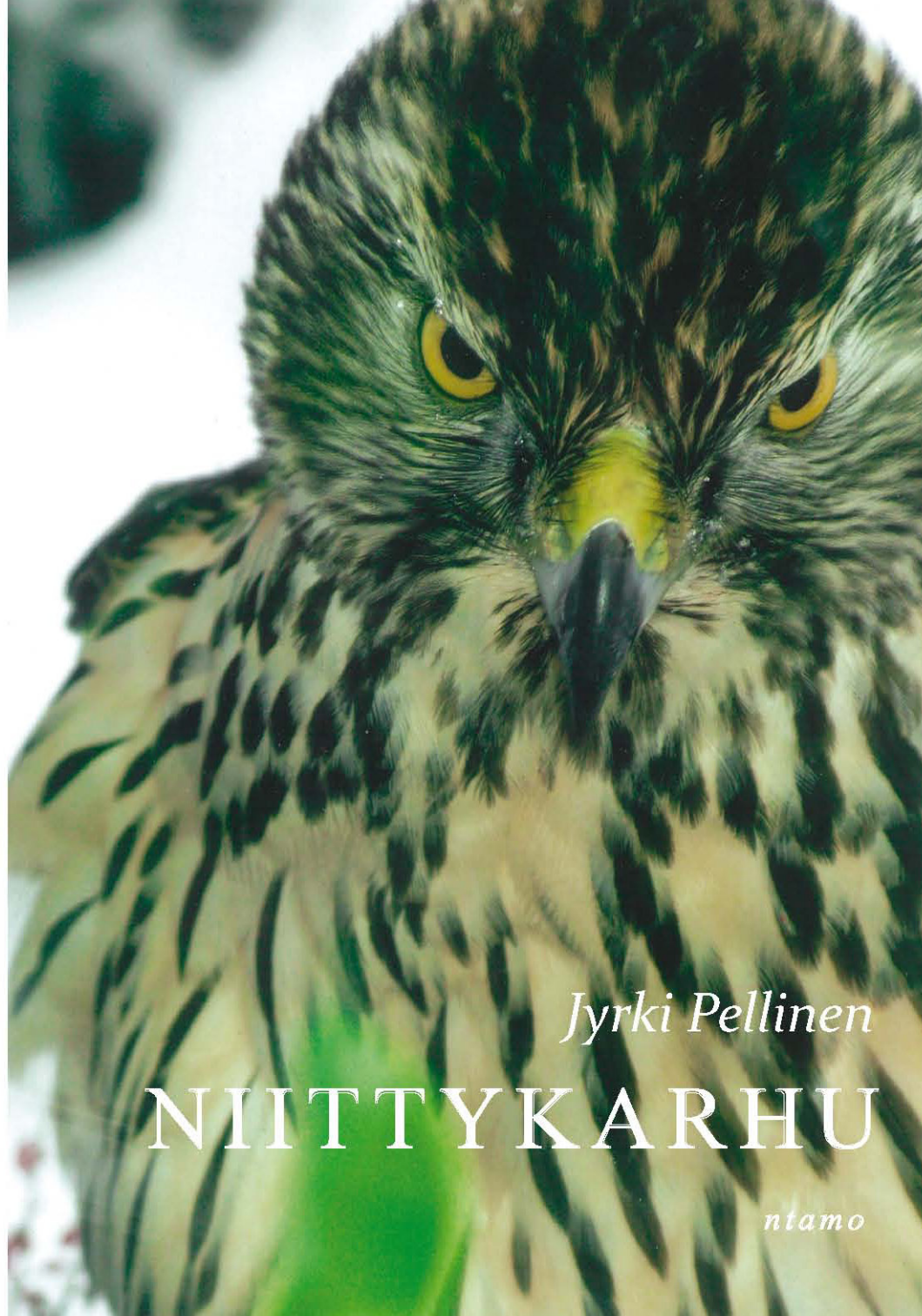

Jyrki Pellinen

NIITTYKARHU

ntamo

Niittykarhu

JYRKI PELLINEN

Niittykarhu

ntamo

Alkuperäisjulkaisu Kirja kerrallaan 2012

ISBN 978-952-215-268-8

Valmistaja: BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa
2012 | ntamo | www.ntamo.net

© Jyrki Pellinen

1

Entä tuo uusi tuulen leikkaama elämys, jonka tuoho leikkaa osia. Kipinäiset katkaisevat tuleen reikiä, puhkaistut ilmat vetävät verhoja tulitaivaan ylle pysähdysäänien, sitä voi katsoa tuntikausia. Tässä hiljaisuudessa tiedän, että juuri tämä kohta on työläisten maailmaa. Tuolla kävelee kesäjuhlien talonpoikaisnainen Rouva, itse niiden perustaja kirkkokuivissaan joukkojen kokoaja tässä kylässä, ylipäällikkö itse.

Niin olen käynyt läpi ulkomuistin henkilöt jotka ovat taas menneet tajuntaani; tulee mitä tulee, olkoon tämä vaikka egoistin päiväkirja. Kirjoitin mitä kirjoitin. Pitäjän srk-salissa on heinäkuussa kumminkin tuolijuhlat, rouvan serkku uusissa akvarelleissa ja värikynämaalauksissa nähdään kuin Hauho, Tuulos ja Lammi syleilisivät toisiaan.

Tuuli vanheni, työläiskädet olivat palvelleet, minne oli tulossa kuuma päivä kun saavuin. Perinteiset sisäiset kunnianosoitukset, jotka rouva ilmaisi ulkonaisesti: täytyypä kantaa leijonankidat ulos.

– Ne on aika kalliita taas.

Mutta pihan järjestys oli toinen enkä muistanut puoliakaan kaikesta siitä mihin olin ne jättänyt. Itse asiassa huomasin että tuoli oli poissa.

Taivaan kantta ja sen moniväristä efektiä, kaikuargumentteja, joiden nuotit laskin, sen pituuden kuinka kaukana tai syvältä oli asunut täältä poissa.

2

Maailma on laaja, äänien väliin ei voi kävellä, suu auki tulee nielleeksi sateenkaaria.

– Hän on niitä harvoja Suomessa joka on runoudessamme osannut käyttää sivistyssanoja. Ja yhtäkkiä kohoan alas, kohisee teksti magmaa, joka jähmettyy, kaukaa se on kumminkin musta.

Oudon lauseen semanttinen notkahdus luo avaruutta.

– Mikäli lukija seuraa. Heidän ajatuksensa eivät kerta kaikkiaan kulje niin. Sinulle ei tästä kunnian kukko laula. Yöllä seison ovella, kuukävelijä, ja katson aasin maitoa. Syntymäpäiväni on siis koittamatonta laatua.

Ääni on harmaan terän värinen, lappeellaan, elossa oleva tuuli pyssyttelee, se on katkelmallinen kaikkialla. Välillä ilman olijakin saa mielen, tauoilla televisio kertoo tullien päätökset. Suomi täällä turvassa maa jalkojen alla. Voin muistaa naapurit isommiksi ja sitten olen poika joka kiirehtii ruokapöytään. Kaikki ratkaisut, kertoa laulua, tammata matto, numismaattinen pöly, sijoittaa, vitsailla, puhua proosaa sinne päin ovat sokea mieli. Kaikilla teorioilla on täällä lähtönsä aika.

3

Pöydällä on miehen muotokuva, niitä rouvan elämään häilyy sanana täällä puoliksikaan pitkään aikaan lausumatta. He ovat kaukana kummituksista, hyvää väkeä. Kotihaltijani on kauan sitten mennyt heihin. Kuljen ovissa kuin hyttynen. Pääskyseläiset ovat turhan viileitä, tekevät kansallisia syöksyjä, minä pelleilen, lisäännyn, tulen suureksi vaikka en yritäkään. Paisuminen on luontoni mukava puoli ja kaiken aikaa yhä pienentyvä.

Käyttäydyn omistavasti. Katson kuvaa nyt tarkemmin.

Jatkan kirjoittamista, aistien velassa tarinoita, viiden sentin mittaisia kaikki. Pihan työkalut kuten kaivon pumppu saavat minut matkimaan olutta. Kaivon kannella asuu jo kolme vesikannua ja kukat odottavat niitä. Viiden sentin alastomuudet riittävät ”lasinleikkaajille”, ne haluavat nähdä alhaalla asuvat ihmiset, löytäisivät jonkin mielekkään työn heille. Maailma kaipaa ohjelmallisuutta, on mikä on, ei täällä hypitä eikä toisten yllä. Pitkään katsoo västäräkki minua paikallaan istujaa. Rouva, kuten kaikki maalaiset, lukee mutkattomasti sen ajatukset vaikka eivät olisikaan koskaan oikeita tai vääriä. Lisään uutta lukua sivuminästä, sillä mielen sisältöni ei ole tavanomaista, eikä siihen itsekkään tukeutumalla joudu lähemmäksi ihmisiä.

– Sinulla on mukava ammatti. Meikäläiset ainoina tässä kylässä ovat tottuneet runoilijoihin. Meidän kartanon vintissä on huone jota sanotaan Larin-Parasken huoneeksi, kun se asui siellä. Muut saivat raataa pelloilla kuin elämäntehtävänä.

4

Lato pitää minuun piilevään vanhaan ihmiseen yhteyttä, sille se kertoo elämättä jääneitä, kunnioittamatta jääneitä vaiheita, vaikka nykytohtorit ja ”lasinleikkaaja” pääskyt tekevät parhaansa. Ja vaikka Tapani Valsta kenties vielä jonkun suomalaisen levy-yhtiön avulla nostetaan arvoonsa. Silti se vanha ukko ladossa paheksuu sekä klassillisen radio-ohjelma Rondon jatkuvia operetin ja oopperan puolelle ja suunnittelusta poisjääneiden suurten kokonaislevytysten esittämisen puutetta.

Ja vaikka aurinko paistaa sen kulmaan, se pysyy rauhallisena. Se ei puhu, se perää omiaan. Kun on rehellinen, saavuttaa aina lopulta omansa. Vanha matadori liikahtaisi ja heiluttaisi auringossa lämpiäviä muletojaan. Sahtijuhlat ovat tulossa. Rouva on tämän kyläyhteiskunnan piilossa.

Rouva ajattelee rajoja ylittävän kuntaihmissen löysin uuden piirteen kirjastosta, vain Kiina –maininnasta (???). Se ei ollut loukkaus oman kylän keskusta vastaan. Hyvä.

Onkohan pedofiliys kirkon viimeinen yritys aikaan. Tiede on hiljaa, en sano, koska mitään ei voi todistaa, minussahan silti heräävät, heräävätkö sinussakin kaikki uuden ajan airueet, Aldous-enot ja Marja-Sisko sukupuolen vaihtaja.

– Älä sano noin, se kuulostaa ihan keskiaikaisen munkin nimeltä, kuin jostain Waltarin romaanista.

5

Sivu tuli valmiiksi ja pidin lupaukseni etten asetu enää pitkäksikään aikaa käsiterunouden tielle.

– Se tie oli sinulla kuljettu päähän asti jo Oksjärvellä, sanoi Rouva.

– Ja sinä noudatit sitä ja parempi tuli, sanoi Rouva.

– Näyttää siltä että tässä kumminkin tulee eteen uusi keksintö, tiedä sitten sopiiko kirjoitettavaksi että puhtaaksikirjoituksen sijasta (tämän ensimmäisen ilman sihteeriä) alankin poistaa germanismeja, jotka ovat liiassa määrässä olleet lumotulla tiellä. Pois ristit ja hymistelyt.

– Hyvä, mutta hyvä minulla myös, ja siksi miellänkin että tässä keittiössä on näin pitkä ja käytännöllinen tiski.

Kaikki järjestyy nopeasti, eikä kärsi. Ja tuohon ikkunan alle istutan kuusen. Alan ajatella sen seurassa, kun ei ole täällä ketään muuta. Pait-si että voinhan minä helposti ajaa takaisin Munkkiniemeen. Minä olen vuokrannut sieltä yksion.

6

Seison keittiössä, on syntymäpäiväni, minulla lahjatohvelit, katson ikkunasta makkarametsää. ”Mä hautausmailla joskus kuusia katson pitkiä huojuvia ja ne ystäviäni muistuttaa”, sanoi Lord Byron. Hän ui Helleponton yli todistaakseen vapauden aatteen olevan enemmän kuin kotimaan tekopyhyys. Kuka tietää, sanon. Minä panen ulko-oven kiinni ettei kosteus lisäännä ja tukeudun kernaasti näköhavaintojeni viitteisiin sisätöhlöissani.

"Luonnonyhteydestä se puhuu: jos haluat nähdä maailman, sinun on oltava pieni, tien päässä piste on helpotus silmälle, kiinteytyy aine, tiivistyy ajatus, tulen kohdalle, silmä valitsee kekäleen, keskustelutilanteessa joku sieppaa sanasta asian, kirjoittaa sen ylös ja alkaa, puhuu ohjelmastaan vaaratilanteessa."

PELLINEN on löytänyt aiheen, jossa on historian paljoutta, luontoa, erämetsää, aarnioita, kunnan asukkaita, kahden suvun serkut, loistava menneisyys, kitkuttava tulevaisuus. Myös omakohtainen menneisyys melkein tekstaa lukijalle kuvaa, monipuolista hämäläisyyden onnea ja yksinoloa, aikuismaista paratiisin oloa valikoivasti kuten vain kirjassa tehdään.

ISBN978-952-215-268-8 / KL 84.2

www.ntamo.net